

Bir zerre ihlâsın üstünlüğü

Harun Yurttas: “Okuduğum kitaplardaki âlimlerin hayatlarına bakıyorum, nerdeyse hepsi birbirine benzer durumda. Sürekli ibadet-ü taat, riyazat, dünya ve dünya işlerini terk eyleme, bazılarında evlenmeme, tefekkür etme v.s. Hocam bu mübarekler bunları Allah için yapıyorlar ve bunların varacakları yer muhakkak cennettir. Peki, biz ne durumdayız? Belki onların yaptığının binde birini yapmıyoruz. Onlar bu şekilde kurtuluşa ererlerse, bizim halimiz ahirette mahvolmaktır. Ben bunu düşünerek nasıl bir yaşam yaşayacağımı şaşırdım. Bu âlimler seçilmiş kişiler mi? Direkt cennete mi gidecekler? Eğer öyleyse ben de seçilmiş kişi olmak istiyorum. Bunu biraz daha ayrıntılı düşünerek cevap verirseniz çok sevinirim.”

İmam-ı Azam dar-ı bekaya irtihal ettikten sonra, kendisini rüyada görmüşler. Ve: “Ey imam! İlmün seni nice makamlara ulaştırdı!” demişler.

Koca İmam: “Hangi ilim?” demiş. “Beni kurtaran Müslümanların hüsn-ü zanları oldu!”

Sizinki de böylesine bir hüsn-ü zan olsa gerektir.

Hüsn-ü zanna izin var; ama karamsarlığa izin yok! Esasen, Peygamberlerden başka seçilmiş kimse yoktur!

Ve yarın, rûz-i mahşerde hesabı çetin olmayan kimse yoktur!

Peygamberlerin birçoğu bile Mahkeme-i Kübra'nın dehşetinden, o gün Allah'ın gazabından Allah'a sığınıyorlar.

Günahkâr ümmetlerin şefaât taleplerine Koca Hazret-i Âdem (as) şöyle diyecek:

“Rabbim bugün, benzeri görülmemiş, bundan sonra da görülmeyecek derecede gazaplıdır! O beni Cennette bir ağaçtan yemeyi yasaklamıştı da, ben isyan etmişim. Ben bugün nefsimi kurtarabilecek miyim bakalım! Siz benden başkasına gidiniz, Nuh'a gidiniz!”

O gün Nuh'un (as) da sıkıntısı vardır. İnsanlara diyor ki:

“Rabbim bugün, benzeri görülmemiş derecede gazap etmiştir! Benim için kabul olunacak bir duâ hakkı vardı. Ben o duâyı kavmimin aleyhine yaptım da, kavmim helâk oldu. Ben bugün kendimi kurtaramam! Siz benden başkasına; İbrahim'e gidiniz.” Oysa o gün İbrahim Aleyhisselam da dertlidir. Kendisine gelen ümmetlere diyor ki:

“Rabbim bugün, benzeri görülmemiş derecede gazaplanmıştır! Ben üç yerde yalana

benzer sözler sarf etmiştim. Ben bugün kendimi kurtaracağımdan bile emin değilim! Siz benden başkasına; Musa'ya gidiniz.”

Musa Aleyhisselâm o gün rahat mı acaba? O da ümmetlere şöyle diyor: “Rabbim bugün çok gazaplıdır! Ben öldürmekle emrolunmadığım bir kişiyi öldürdüm. Ben bugün kendimi kurtaramam! Siz benden başkasına; İsa'ya gidiniz.”¹

Peygamberlerin durumu böyle olunca, âlim de olsa diğer insanların durumu ne olur? Bu nedenle âlimler ilimlerine değil, Allah'ın rahmetine; amellerine değil, Allah'ın mağfiretine; ibadet ve taatlerine değil, Allah'ın lütf-u keremine; hasenatına değil, Allah'ın rahimiyetine ve merhametine sığınıyorlar!

Meselâ, bu âlimlerden son asrın mümessili Bediüzzaman Hazretlerinin şu duâsına bir bakalım; görelim âlimler ilimlerine mi güveniyorlar, Allah'a mı sığınıyorlar:

“İlâhî, Senin rahmetin melceimdir ve Rahmeten li'l-Âlemîn olan Habibin, Senin rahmetine yetişmek için vesilemdir. Senden şekvâ değil, belki nefsimi ve hâlimi Sana şekvâ ediyorum... Eğer kabul etmezsen, Senin kapından başka hangi kapıya gideyim? Hangi kapı var? Senden başka Rab yok ki dergâhına gidilsin. Senden başka hak mabud yoktur ki ona iltica edilsin.”²

Demek, herkes Allah'a sığınıyor!

Hiç kimse nefsine, ilmine, ameline, hasenatına güvenmiyor!

Bilakis Kur'ân nefsine, ilmine, ameline, hasenatına güvenmeye ucb diyor ve buna karşı uyarıyor.³

Biz de güvenmeyeceğiz ve biz de Allah'a sığınacağız! Şurası muhakkak ki: Allah kullarına verdiği ilim ve tebliğ kadar hesap sorar.

Mahşer gününde zenginliğin hesabı fakirliğin hesabından zor olduğu gibi; aklın hesabı akılsızlığın hesabından, ilmin hesabı cehlin hesabından, tebliğin hesabı tebliğ edilmemişliğin hesabından zordur ve çetindir. Cenâb-ı Allah: “Biz, bir peygamber göndermedikçe (tebliğ etmedikçe) azap edici değiliz.”⁴ buyuruyor.

Ve Peygamber Efendimiz (asm): “İnsanlar helâk oldu—âlimler müstesna. Âlimler de helâk oldu—ilmiyle amel edenler müstesna. Amel edenler de helâk oldu—ihlâs sahipleri müstesna. İhlâs sahipleri de pek büyük bir tehlike ile karşı karşıyadırlar.”⁵ buyuruyor. Anlaşıyor ki, Allah katında yapabildiğimizi ihlâsla yapmaktan değerli bir şey yoktur.

Bu durumda: Ümitsizliğe de, karamsarlığa da mahal yoktur! Bulduğumuz yerden, gücümüz nispetinde, ama ihlâsla, yapabildiklerimizi Allah için yapalım; yeter! Bediüzzaman Hazretlerinin ifadesiyle, “Bir zerre ihlâslı amel, batmanlarla hâlis

olmayana müreccahtır.”6

Dipnotlar:

- 1- Nevevî, Rıyazu's- Sâlihîn, 1863,
- 2- Lem'alar, s. 134,
- 3- Tevbe Suresi 25; Mesnevî-i Nuriye, s. 57,
- 4- İsrâ Suresi: 15,
- 5- Lem'alar, s. 152; Keşfü'l-Hafa, 2:3:12,
- 6- Lem'alar s. 137